

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Gminy B. - Zarządu Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B.

przeciwko T. S.

o wydanie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2010 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Gmina Miasto B. - Zarząd Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B. wniosła o nakazanie T. S. wydania bliżej w pozwie opisanej nieruchomości, oznaczając wartość przedmiotu sporu na kwotę 9.433,29 zł. Powódka w kolejnym pozwie wniosła o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 18.836,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami, która stanowi różnicę pomiędzy kwotą jaką powódka mogłaby osiągnąć z tytułu czynszu za dzierżawę nieruchomości, której wydania się domagała, a kwotą jaką od pozwanego osiąga.

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy w B. zarządził połączenie obu spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Uwzględniając powództwo w całości, Sąd ten wyrokiem z dnia 17 września 2009 r. nakazał pozwanemu, aby wydał powodowej Gminie przedmiotową nieruchomość oraz zasądził od niego dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił w przeważającej części apelację pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji, który został zaskarżony w całości, zmieniając jedynie rozstrzygnięcie co do kosztów procesu. W apelacji jako wartość przedmiotu zaskarżenia skarżący wskazał kwotę 28.268,75 zł, na którą składają się kwoty 18.836,93 zł i 9,431,82 zł.

Pozwany, wnosząc skargę kasacyjną od wyroku Sądu odwoławczego, wskazał, że orzeczenie to zaskarża w całości i domagał się jego uchylecia w tym samym zakresie oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wartość przedmiotu zaskarżenia skarżący określił na kwotę 18.836,93 zł.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w B. skargę odrzucił, stwierdzając, że w sprawach o prawa majątkowe, których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50.000 zł, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, w sprawie zaś niniejszej wartość ta wynosi 18.836,93 zł.

W zażaleniu pozwany podniósł, że sprawa ma charakter mieszany - majątkowy w zakresie dochodzonego odszkodowania oraz niemajątkowy w zakresie roszczenia o zwrot nieruchomości i ustalenia czy między stronami doszło do zawarcia umowy w sposób dorozumiany, w takim zaś przypadku, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, ograniczenia przewidziane w art. 398² § 1 k.p.c. nie znajdują zastosowania. W sprawie decydujące znaczenie miało zagadnienie o charakterze niemajątkowym dotyczące zawarcia umowy *per facta concludentia*, które rzutowało na dalsze rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pomiędzy wskazaną w skardze wartością przedmiotu zaskarżenia, a zakresem zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego i jej wnioskiem zachodzi rozbieżność. Wyrok zawiera rozstrzygnięcie o obu roszczeniach (dochodzonych w połączonych sprawach), a pozwany - pomimo zaskarżenia go w całości - oznaczył wartość przedmiotu tylko w odniesieniu do jednego z nich. Sąd Okręgowy wady tej nie dostrzegł i nie ocenił w kategorii wad istotnych skargi. Odnosząc się do tej kwestii obecnie, należy stwierdzić, że rozbieżność ta nie stała na przeszkodzie ustaleniu rzeczywistego zakresu zaskarżenia

oraz wnioskowanego uchylenia zaskarżonego wyroku i mogła być uznana za wynik oczywistej niedokładności, która nie uniemożliwiała nadania biegu skardze i jej rozpoznania (por. postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CZ 47/05, niepubl., postanowienie SN z dnia 15 marca 2007 r., II CZ 15/07, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 6 czerwca 2007 r., III CZ 26/07, niepubl.). Nie budzi wątpliwości, na tle treści skargi, że skarżący kwestionował wyrok Sądu drugiej instancji w całości oraz wnosił o jego uchylenie w tym samym zakresie i omyłkowo wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia tylko dla jednej z połączonych spraw. W tej sytuacji Sąd odwoławczy błędnie ograniczył się do badania dopuszczalności skargi ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną wprost w skardze. Obok zatem kwoty 18.836,93 zł stanowiącej wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o zapłatę, Sąd, badając dopuszczalność skargi pod kątem ograniczenia przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c., powinien był także wziąć pod uwagę kwotę 9.431,82 zł stanowiącą wartość przedmiotu zaskarżenia w drugiej z połączonych spraw.

W przypadku połączenia spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia nie tracą one swojej samodzielności, Sąd zatem, oceniając dopuszczalność skargi pod kątem tej wartości, musi czynić to w odniesieniu do każdej z tych spraw z osobna (por. m.in. postanowienie SN z dnia 21 stycznia 2000 r., II CZ 173/99, niepubl., postanowienie SN z dnia 31 maja 2006 r., IV CZ 41/06, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 148/07, niepubl.). W żadnej ze spraw wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza minimalnego progu kwotowego przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c., co czyni skargę niedopuszczalną. Pomimo zatem uchybienia Sądu Okręgowego, który brał pod uwagę jedynie wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o zapłatę, rozstrzygnięcie o odrzuceniu skargi było prawidłowe.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia, należy dodać, że o tym, czy sprawa ma charakter majątkowy, co ma bezpośredni wpływ na ocenę jej dopuszczalności ze względu na ograniczenie przewidziane w art. 398² § 1 k.p.c., rozstrzyga charakter sformułowanych w pozwie żądań. W obu połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach powodowa Gmina występowała z roszczeniami o charakterze wyłącznie majątkowym. Wbrew twierdzeniom zażalenia, również sprawa o wydanie nieruchomości dotyczyła prawa ściśle majątkowego, na co wyraźnie wskazuje także art. 23 k.p.c. Roszczenie w tej sprawie było zdeterminowane interesem ekonomicznym powódki jako wywiedzione z prawa własności, którego majątkowy charakter jest oczywisty (por. np. postanowienie SN z dnia 15 maja 2001 r., I CZ 53/01, niepubl.).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.